

Arrest

nr. 304 270 van 3 april 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. DE CONINCK
Hoenderstraat 15
9230 WETTEREN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 21 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 oktober 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 9 mei 2023 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 27 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 november 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.05.2023 werd ingediend door:

Naam: C. (...)
Voorna(a)m(en): F. (...)
Nationaliteit: Noord-Macedonië
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde V. (...) A. (...) (RR: (...)), in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

** Arbeidsovereenkomsten van uitzendarbeid via Accent op naam van de referentiepersoon.*

** Arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon van haar tewerkstelling bij (...) BV voor bepaalde tijd vanaf 03.07.2023 tot 30.08.2023 met bijhorende loonfiches van de maanden juli (1416,51 euro) en augustus (1928,94 euro). Uit het administratief dossier (Dolsis) blijkt dat deze tewerkstelling werd beëindigd op 30.09.2023. Bijgevolg kunnen we deze bewijzen niet mee in overweging nemen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Er blijkt verder dat de referentiepersoon op 13.09.2023 een dag werkte via Randstad Interim op 13.09.2023. Over welke inkomsten de referentiepersoon heden beschikt is dan ook niet duidelijk.*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens heeft onze dienst geen zicht op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon en bijgevolg kan de toetsing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren.

De behoeftanalyse overeenkomstig art. 42, §1. tweede lid van de wet van 15.12.1980 is bij deze overbodig. Immers, er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan het zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de bij artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijnen een synthesesmemorie neergelegd. Met toepassing van artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) derhalve uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“3. De Belgische Verblijfwet vereist “toereikende” bestaansmiddelen, waarbij bepaalde uitkeringen zijn uitgesloten, en waarbij het moet gaan om “stabiele en regelmatige” bestaansmiddelen.

De echtgenoot / echtgenote in België moet toereikende bestaansmiddelen hebben :

- volgens de Verblijfwet is dat zeker het geval als de echtgenoot of partner in België stabiele en regelmatige bestaansmiddelen heeft van minstens 120% van het leefloon tarief ‘persoon met een gezin ten laste’ (artikel 10 § 5 Verblijfwet); dat bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijsen.*
- onder dat bedrag mag de aanvraag gezinshereniging niet automatisch geweigerd worden; er moet dan eerst een individuele behoefteanalyse gemaakt worden om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien, zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand.*

Er werd in casu geen individuele behoefteanalyse gedaan waardoor de betwiste beslissing vernietigd kan worden. Er wordt enkel in de weigeringsbeslissing gesteld dat dit niet nodig was / is omdat er geen zicht is op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Om de bestaansmiddelen te beoordelen dient men uiteraard de feitelijke toestand te kennen : waar wonen de betrokkenen, bijstand van derden (ouders), ...

Deze behoefteanalyse niet doen, kan gelijk gesteld worden met afwending / overschrijding van macht en is strijdig met de Verblijfwet.

4. Rechtspraak veroordeelt beslissingen van DVZ waaruit niet blijkt dat de DVZ een individuele behoefteanalyse heeft uitgevoerd of op basis van welke analyse en elementen de DVZ tot de conclusie komt dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet voldoende zijn om te voorzien in de behoeften van het gezin. Zie o.m. RvV 8 februari 2018, nr. 199.458; RvV 23 juni 2014, nr. 126.121; RvV 21 februari 2014, nr. 119.324; RvS 19 december 2013, nr. 225.915; RvV 30 maart 2012, nr. 78.662 en RvV 29 maart 2012, nr. 78.310; RvV 26 September 2012, nr. 88.251).

5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (Rvs. 7 december 2001, nr. 101.624; Rvs. 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig werk te maken bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (Rvs. 28 juni 2018, nr. 241.985).

De schending van de algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van artikel 40 ter § 2, eerste lid, 1 ° van de Wet van 15.12.1980.

In het arrest van 26.9.2013 nr. 121 /2013 heeft het Grondwettelijk Hof duidelijk gesteld dat “de bestreden bepaling niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid ... in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste val ten van de openbare overheden”. Ook de Raad van State oordeelde in het arrest nr. 225.915 van 19.12.2013 dat het bedrag van 120 % van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd.

Het is de wil geweest van de wetgever om de bevoegde overheid te vragen de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder ten laste te vallen van de overheid met een verwijzing naar 120 % van het leefloon als referentiebedrag. Het is net daarom dat de artikel 42 van de Vreemdelingenwet de overheid verplicht om een behoefteanalyse uit te voeren wanneer de grens van 120 % van het leefloon niet wordt bereikt.

Nergens in de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat van zodra wordt vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet ter waarde zijn van het leefloon, er automatisch geen behoefteanalyse dient te gebeuren.”

3.2 In een tweede middel voert verzoeker eveneens de schending aan van artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“6. De bestreden beslissing interpreteert de voorwaarde dat de gezinshereniger moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zo dat de bestaansmiddelen afkomstig moeten zijn van de gezinshereniger zelf.

Verzoeker heeft werk en hij heeft ca. 2.000 € inkomsten per maand. In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met de bestaansmiddelen van het familielid dat gezinshereniging vraagt.

*Dit is een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfswet (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 September 2017; RvV nr. 191.456, 5 September 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014). Volgens de Verblijfswet moet de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*.*

De bestreden beslissing maakt dus een substantiële schending van de Verblijfswet uit.”

3.3 Gelet op hun onderlinge samenhang, worden de middelen samen behandeld.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

In casu heeft verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote met toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De aanvraag van verzoeker wordt door verweerder geweigerd omdat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet kan worden afgeleid over welke bestaansmiddelen de referentiepersoon op heden beschikt, waardoor de toetsing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan gebeuren. Immers vereist artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In een dergelijke situatie kan evenmin een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden doorgevoerd.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet worden onderzocht in het licht van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1.

[...]

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen

van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat, ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, enkele arbeidsovereenkomsten alsook twee loonfiches voor de maanden juli en augustus worden voorgelegd. Verweerder motiveert echter dat uit het administratief dossier blijkt dat deze tewerkstelling werd beëindigd op 30 september 2023. Er blijkt verder dat de referentiepersoon op 13 september 2023 één dag werkte via Randstad Interim. Bijgevolg is het onduidelijk over welke inkomsten de referentiepersoon op heden beschikt.

Verzoeker betwist niet dat de tewerkstelling van de referentiepersoon inmiddels is beëindigd, noch toont hij aan over welke inkomsten de referentiepersoon effectief beschikt. Hij bekritiseert daarentegen wel dat er geen individuele behoefteanalyse is doorgevoerd, waardoor de bestreden beslissing volgens hem moet worden vernietigd.

Met dergelijk algemeen betoog laat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing echter ongemoeid. Verzoeker gaat op geen enkele wijze in op het motief dat uit de voorgelegde arbeidsovereenkomsten en loonfiches niet kan worden afgeleid over welke bestaansmiddelen de referentiepersoon op heden beschikt. De Raad ziet evenmin in waarom dit motief kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het verzoeker toekomt, in het kader van de op hem rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, om zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon teneinde verweerder toe te laten de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de behoefteanalyse van artikel 42 van de Vreemdelingenwet door te voeren. Dit is te dezen niet het geval en verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Nu verzoeker er niet in is geslaagd het motief dat op basis van het geheel van de beschikbare gegevens niet kan worden vastgesteld over welke inkomsten de referentiepersoon op heden beschikt, te weerleggen, ziet de Raad dan ook niet in hoe verweerder in dat geval nog een behoefteanalyse zou kunnen doorvoeren. Een gebrek aan bewijs van bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet impliceert namelijk de afwezigheid van elk bestaansmiddel en wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat verzoeker, als echtgenoot van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Zonder te weten waaruit de huidige inkomsten van de referentiepersoon bestaan, kan verweerder logischerwijs niet nagaan of deze voldoen aan de vereisten van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, te weten of ze, op basis van de eigen behoeften van het gezin, volstaan om in hun eigen levensonderhoud te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat verweerder *in casu* diende over te gaan tot een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens betoogt verzoeker dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn eigen inkomsten van 2000 euro per maand. Volgens verzoeker moeten deze ook in rekening worden gebracht bij het bepalen van de inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt.

In de eerste plaats bemerkt de Raad dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker bij zijn gezinsherenigingsaanvraag bewijzen heeft voorgelegd van zijn eigen inkomen. Verzoeker legt in het kader van de huidige procedure evenmin de nodige bewijsstukken voor. Er dient op te worden gewezen dat de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548). Aangezien verzoeker bij zijn aanvraag op geen enkele wijze gewag maakte van een eigen inkomen, kan van verweerder niet worden verwacht met deze inkomsten rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Daarenboven benadrukt de Raad dat, zelfs al zou verzoeker toch bewijzen van zijn eigen inkomsten hebben voorgelegd, met deze inkomsten sowieso geen rekening mag worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing ingevolge de vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en de Raad van State. Het is immers de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. De inkomsten van de vreemdeling die de Belgische onderdaan wil vervoegen of begeleiden, kunnen dan ook niet in aanmerking worden genomen om te bepalen of aan de voorwaarde van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet is voldaan (cf. GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019; RvS 8 april 2020, nr. 247.379; RvS 12 december 2017, nr. 240.164; RvS 26 januari 2017, nr. 237.191; RvS 6 oktober 2016, nr. 236.022; RvS 28 juni 2016, nr. 235.265; RvS 26 april 2016, nr. 234.515; RvS 20 oktober 2015, nr. 232.612; RvS 23 april 2015, nr. 230.955). Ook de

behoefteanalyse, voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, strekt er niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen. De Raad zou artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet miskennen wanneer hij oordeelt dat de gemachtigde voor het maken van de behoefteanalyse rekening moet houden met de eigen inkomsten van de vreemdeling (*cf.* RvS 2 maart 2023, nr. 255.940). Verzoeker toont niet aan dat verweerder rekening moet houden met zijn vermeende eigen inkomsten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van het materiële motiveringsbeginsel, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 42 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

De middelen zijn dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN